Konczek József

Rajongás a bodzabokornak

Keserű szerelmű bokrom, bodzám,
állj mindig mögém.

…tudod, volt az ősz, a tél,
az elvirágzott szellőrózsa,
nyelvembe mart a vad-csókos kökény,
a csipkebogyó a kúpos havak közt virágzott,
hiszen mind a fagy érlelte gyöngyök is virágok,
vérpiros húsúak, leplezetlen drágák –

kökény, vadrózsa,
csókra húzó szilaj-hűtlenek,

de bodzabokrom, hadd legyek veled,
borítsd az arcomra árnyas tenyered,
kínáld nekem fehér tányérjaid,
te kesernyésen mámorító
méznél édesebb zamatú asszony,

szerettem én a hóvirágot, szerettem az ibolyát,
a gyöngyvirágot, a jácintot is,
és nem sirattam őket el,
csak várakoztam,

tudtam, hogy megjössz,
s játszani hívsz mély földutak mentén,
friss források mellett,
térdig járni avar-horhosokban,
nagy tenyereden
a nyüzsögő* méhekkel izgatottan,

bodzabokrom, bodzám

*nyüzsögő= „rajongó rajok”, méhek